

РЕШЕНИЕ

№ 81

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова

Членове: Росина Н. Дончева
Светослав Н. Н.

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова П.
като разгледа докладваното от Росина Н. Дончева Въззивно гражданско дело
№ 20211800500627 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 36/17.05.2021 г., постановено по гр.д. № 317/2020 г.
по описа на РС- П. са изменени, определените с решение № 157 от
07.12.2017 г. по гр.д. № 626/2016 г. по описа на РС-П. мерки за
упражняване на родителските права и задължения по отношение на
малолетното дете К. П. Н. с ЕГН: *****, като е предоставено на
П. Й. Н. с ЕГН: ***** упражняването на родителските права и
задължения по отношение на малолетното дете К. П. Н. и е
постановено детето да живее при бащата П. Й. Н.. Определен е режим
на лични отношения на М. ИВ. П. с ЕГН: *****, с малолетното
дете К. П. Н., както следва: всяка първа и трета събота и неделя от
месеца от 10, 00 часа в събота до 18, 00 часа в неделя и по един месец
през лятото, който не съвпада с ползвания от бащата отпуск. С
постановеното решение е прекратено, считано от датата на влизане на
решението в сила, издръжката, определена с решение №
157/07.12.2017 г. по гр.д. № 626/2016 г. на РС-П., в размер на 160, 00
лева месечно, която П. Й. Н. е осъден да заплаща на малолетния си
син К. П. Н., чрез неговата майка и законен представител М. ИВ. П. и
на осн. чл. 127, ал. 2 СК, вр. с чл. 143 СК, вр. с чл. 86, ал. 1 от СК, М.
ИВ. П. е осъдена да заплаща на малолетното дете К. П. Н., чрез

неговия баща и законен представител П. Й. Н., издръжка в размер на 162,50 лева месечно, считано от датата на влизане на решението в сила, ведно със законната лихва върху главното задължение за всяка закъсняла вноска, до настъпване на обстоятелства, погасяващи това задължение. Допуснато е предварително изпълнение на решението в частта относно присъдената издръжка. М. ИВ. П. е осъдена да заплати на РС-П. държавна такса в размер на 234, 00 лева, на осн. чл. 78, ал. 6 ГПК.

Срещу постановеното решение е подадена въззивна жалба от М. ИВ. П., чрез адв. Д.Д. с доводи за нищожност, недопустимост, неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на постановеното решение.

Излага, че неправилно РС-П. е приел, че предмет на делото е иск с правно основание чл. 127, ал. 2 от СК, а не такъв с правно основание чл. 59, ал. 9 от СК, при който се изследват обстоятелствата, при които предоставените за упражняване родителски права са изменени. Посочва, че не е необходимо да има промяна само в обстоятелствата, а е необходимо тази промяна да се е отразила на детето, да се е влошило неговото положение при родителя, който упражнява родителските права. Излага, че основен критерий е интересът на детето, а не на неговите родители и до изменение на определените мерки може да се стигне когато има опасност за неговото здраве, обичайна семейна среда или социалното му обкръжение. Сочи, че в производството не се твърдят и не се установяват каквито и да било изменения на обстоятелствата, които да доведат до изменение на определения по-рано режим на упражняване на родителски права и на издръжката.

Излага подробни съображения, че решението е немотивирано, тъй като липсва мотив на кои доказателства дава вяра съдът, кои цени и въз основа на кои извежда извода си, че следва родителските права да се предоставят на бащата. В диспозитива на съдебното решение, първоинстанционният съд е изменил режима, на осн. чл. 59, ал. 9 от СК. По същество моли постановеното решение да бъде обезсилено, евентуално отменено като неправилно, необосновано и незаконосъобразно и въззивният съд постанови акт по същество като отхвърли предявените иски. Претендира разноски.

В срока за отговор П. Й. Н., чрез адв. П. Н. изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Излага подробни съображения, че РС-П. е достигнал до логичен извод, че детето следва да бъде отглеждано от баща си, след като и двамата родители имат родителски качества възможности и желание да се грижат за него и е

изменил мерките, с оглед интереса му. Установено било, че между бащата и детето има голяма привързаност и детето желае да живее при него, което негово желание следва да се удовлетвори. Излага, че характеровите особености на майката, възпитателските ѝ прийоми и цялостното ѝ поведение, категорично не я очертават като подходящ родител, който е в състояние да осигури добро възпитание и подходящи условия на живот и развитие на детето. Промяната на обстоятелствата се състои в това, че майката се е установила да живее в с. А. в жилището на мъжа, с който има връзка, където трябва да живее и детето в една несигурна среда. Счита, че и определеният режим на лични контакти с майката е подходящ и удачен. Относно издръжката, която е определена в минимален размер счита, че решението следва да се потвърди, тъй като не са установени специфични нужди на детето, съобразно възрастта му. Претендира разноски.

Софийски окръжен съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена срещу подлежащ на въззивно обжалване акт, от процесуално легитимирана лице - ответника, в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, поради което същата се явява допустима.

Фактическата обстановка по делото е изяснена от първоинстанционния съд въз основа на подробен анализ на събраните по делото доказателства, поради което настоящата инстанция я възприема на основание чл.272 от ГПК.

Пред Софийски окръжен съд е приет актуален социален доклад, изготвен от Дирекция „Социално подпомагане“ – П.. На 21.10.2021 г. е проведен разговор с майката на детето, която е съобщила, че от края на месец май 2021 г. К. живее при баща си. Майката споделила, че от началото на годината съжителства с К. В. в жилището му в с. А.. Тя има контакт с детето всяка първа и трета седмица от месеца от 10 ч. в събота до 18 ч. в неделя, като взима и връща детето от дома на баба му и дядо му в гр. П.. С бащата е проведена среща на 22.10.2021 г. Детето живее при него и тъй като работи на смени, през останалото време за К. се грижат неговите баба и дядо в жилището им в гр. П.. Служителите от дирекцията са провели разговор и с детето, което е заявило пред тях, че в жилището на майка му в с. А. му е скучно и няма с кого да си играе. Там, където живее в момента /при баща си/

има много приятели, с които излиза навън да играе. Констатирано е, че бащата полага адекватни грижи за детето, съобразени с възрастта и потребностите му. К. има изградена емоционална връзка с двамата си родители, привързан е към роднините си по майчина и бащина линия. Двата родители не общуват помежду си, контактите са им чрез детето.

С оглед на събраните по делото доказателства, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

На първо място неоснователни са оплакванията на въззивника, че решението е нищожно, поради абсолютна неразбираемост волята на съда, поради вътрешно противоречие на мотивите. Съдебната практика приема, че нищожно е всяко решение, което не дава възможност да бъде припознато като валиден съдебен акт, поради липса на надлежно волеизявление. Решението на РС-П. е постановено от съд в надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда; изготвено е в писмен вид и е подписано; изразява волята на съда по начин, от който може да се изведе нейното съдържание; постановено е по редовна искова молба, без да са били налице процесуални пречки за разглеждането на същата.

Първоинстанционното решение не е и процесуално недопустимо, за да бъде обезсилвано, тъй като не е постановено при липса на право на иск или при ненадлежно упражнено такова право.

Разгледано по същество, същото е и правилно по следните съображения:

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 9 от СК, ако обстоятелствата се изменят, съдът по молба на единият от родителите, по искане на дирекция "Социално подпомагане" или служебно може да измени постановените по-рано мерки и да определи нови.

В ППВС№ 1 от 12.11.1974г., което не е загубило сила са изброени примерно обстоятелства чиято промяна може да обоснове изменение на вече определените мерки относно упражняването на родителските права. Те са разделени в две групи, като в първата група се включват промени засягащи положението на детето или мерките и тяхната ефективност, а втората група включва обстоятелства, свързани

с нововъзникнали права и задължения на родителите, по повод задължителното спазване на вече определените мерки. По своето съдържание новите обстоятелства могат да се проявят в различна форма. Едни да се отнесат към родителските, възпитателските или моралните качества, а други - до социалната среда, в която живеят децата, до жилищните или битовите условия и др. Изяснено е също, че нямат приоритетно значение едни релевантни обстоятелства пред други, а съдът е длъжен да ги прецени в съвкупност и да оцени спецификата на конкретния случай, като се прецени дали новото решение би подобрило положението на детето.

Въз въззивната жалба майката акцентира на обстоятелството, че не са настъпили промяна в обстоятелствата, които да водят промяна до определения режим с решение, постановено по гр.д. № 626/2016 г. на РС-гр. П..

От събраните доказателства, преценени в тяхната съвкупност-писмени и гласни, се установява безспорно, че отношенията между родителите са влошени. От показанията на св. Й. С. Н. /баща на П.Н./ се установява, че детето пребивава при баща си всяка събота и неделя. Бащата на детето му е осигурил всички условия за отглеждане в дома си- има собствена стая, оборудвана с всички необходимо. Бащата помага на детето и за учебния процес. К. има приятели в гр. П..

Свидетелката Е. Д. посочва, че майката се занимавала с детето, докато учело дистанционно. Помощ за отглеждане на детето оказва и бабата по майчина линия. Свидетелката посочва, че не е забелязала да има напрежение между майката и детето.

Детето е разпитано в зала „Синя стая“, разположена в сградата на РС-П. в присъствието на П. Д. П. – началник отдел „Закрила на детето“ към Дирекция „Социално подпомагане“ – П.. Детето споделя, че предпочита да живее в гр. П. при баща си, където се чувства по-добре и за това свое желае е уведомило и майка си. Споделя, че понякога не се чувства добре при майка си. Когато е при майка си прекарва повече време на телефона, защото не познава много деца и няма с кого да излиза. Детето споделя, че приятелят на майка му се е отнасял с него преди по-грубо, но вече е преустановил това поведение. Споделя, че желае да живее при баща си.

Двамата родители са изслушани от РС-П. и заявяват, че могат да полагат грижи за детето и имат родителски капацитет.

Въззивният съд счита, че е налице промяна в обстоятелствата, които налагат и промяна относно упражняването на родителските

права. Видно от приетия социален доклад, майката от началото на 2021 г. съжителства с К. В. в жилището му в с. А.. Според майката, детето идва с желание при нея и няма проблеми в общуването със съжителстващия с нея мъж. От края на месец май 2021 година, детето живее при баща си в гр. П.. На първо място, както вече се посочи, следва да се изхожда от преценка на интересите на детето, като съдът следи служебно за това. От социалният доклад се установява, че и двамата родители имат финансова обезпеченост за отглеждането му. От свидетелските показания се установява, че и двамата родители се грижат за него. При промяна на режима обаче на първо място следва да се изхожда от желанието на детето, а очевидно то е да живее при баща си. Детето споделя, че там се чувства по-добре, има приятели, с които излиза. При майка си няма приятели и повечето време прекарва на телефона си.

От всички събрани доказателства, отчитайки на първо място желанието на детето – да живее при баща си, съдът достига до извод, че следва да се изменят определените с решение № 157 от 07.12.2017 г. по гр.д.№ 626/2016 г. по описа на РС-П. мерки за упражняване на родителски права и задължения по отношение на малолетното дете К. Н., като упражняването на родителските права следва да се предоставят на бащата П. Й. Н..

Следва да се определи и режим на лични отношения на майката М. ИВ. П. с детето К. П. Н..

При определяне на мерките следва да се отчита възрастта му, потребностите, разстоянието, на което следва да бъде придвижвано и възможностите за адаптация при промяна не само на дома, но и на населеното място. От друга страна, следва да се има предвид, че независимо на кого е предоставено упражняването на родителските права, двамата родители са равнопоставени, като всеки един от тях има собствена роля и значение за формиране и подпомагане развитието на детето.

Мерките относно личните отношения между детето и родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права, следва да се определят така, че да се създава нормална обстановка за поддържане на отношенията между деца и родители, като тези мерки не трябва да стават допълнителен източник на недоразумения и спорове между родителите /ППВС № 1 от 12.11.1974 г., т.4/. Принципно положение е, че тези мерки трябва да бъдат преди всичко в интерес на детето. Чрез постановените мерки трябва да се осигури възможност на детето да общува максимално пълноценно и с двамата

родители, а желанието на родителите да разполагат с достатъчно време, за да проявяват любов и загриженост, трябва да бъде преценявано отново с оглед интересите на детето. Запазването на добрите отношения, честите лични контакти следва да се стимулират и подпомагат, включително от другия родител, от роднините и приятелския кръг на майката и бащата.

Детето К. Н. е на 11-годишна възраст. Към момента майката М.П. живее в с. А., като разстоянието между гр. П. и с. А. не е голямо /около 8 км./ През учебната 2021/2022 г. К. е ученик в пети клас в ОУ „Св. Св. Кирил и Методий“ с. Ч.. Настоящата съдебна инстанция приема, че определеният от РС-П. режим на лични контакти на майката с малолетното дете, както следва: всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 10, 00 часа в събота до 18, 00 часа в неделя и по един месец през лятото, който не съвпада с ползвания от бащата отпуск, е подходящ и във висша степен съответен на интересите му, като по този начин ще се запази и задълбочи емоционалната и духовна близост между тях. Освен това бащата е заявил пред РС-П., че ще пуска детето при майката винаги, когато то пожелае. В този смисъл решението следва да се потвърди.

По въпроса за дължимата издръжка:

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 2 от СК, родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо дали последните са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си.

Следва да се съобрази разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от СК, съгласно която минималният размер на издръжката, дължима на ненавършили пълнолетие деца, е $\frac{1}{4}$ от минималната работна заплата. С Постановление № 331 от 26.11. 2020 г. за определяне нов размер на минималната работна заплата за страната, размерът на последната е фиксиран на 650 лв., считано от 01.01.2021 г. и, съответно, минималният размер на издръжката е 162,50 лв. От друга страна, конкретният размер на издръжката във всеки отделен случай следва да се определя с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от СК, т.е. не само въз основа на нуждите на лицето, което има право на издръжка, но и съобразно възможностите на лицето, което я дължи. Това означава, че следва да се търси разумния и обективно възможен баланс между нужди и възможности, като се отчитат характерните за всеки конкретен случай релевантни обстоятелства.

Определената от РС-П. издръжка, която майката следва да заплаща на детето е в минимален размер от 162,50 лева и не може да бъде определена под този минимум, поради което решението като правилно и законосъобразно следва да се потвърди изцяло.

С оглед изхода на делото пред въззивния съд и направено в този смисъл искане, в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят разноски за въззивното производство, в размер на 600 лв. /шестстотин/ лева – за заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 36/17.05.2021 г., постановено по гр.д. № 317/2020 г. по описа на РС- П..

ОСЪЖДА М. ИВ. П. с ЕГН: ***** от гр. Златица, ул. „Георги Банковски“ № 2А, бл. 7, вх. Б, ет. 6, ап. 40 да заплати на П. Й. Н. с ЕГН: ***** от гр. П., Софийска област, ул. „Х. Г.“ № 11 сумата от 600, 00 /шестстотин/ лева разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от получаване на съобщението от страните чрез връчване на препис от същото.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____